

QUI RECALL LES ESTORES?

Una de les qüestions fonamentals en la vida de la colla és l'aparició i desaparició de l'estora a cada assaig. Sí, aquella estora que tothom trepitja sense miraments. Aquella gràcies a la qual els del tronc no tenen fred als peus, aquella que aguanta els nostres castells. Aquella que gairebé ningú no sap com apareix al lloc d'assaig, normalment tan ben posada, i tampoc ningú no es preocupa de pensar qui són aquells que, amb la seva constància, fan que desaparegui, juntament amb la cartellera, del mig del local.

És per això que, des d'aquest senzill i humil article, trenco una llança a favor de l'equip de tècnica, del qual sóc membre (és per això que ho faig), que assaig rera assaig, sense desanimar-se i amb un esperit de solidaritat amb la resta de la colla, s'encarrega de l'estora i de deixar la sala, o el pati, ben endreçats i de recollir totes les deixalles i les coses (bàmbes, jerseis,...) que es descuiden en laureà, en German i algun altre despistat. A més, els membres de l'equip de tècnica han d'esperar que tothom surti, normalment lentament, de l'assaig per poder tancar la porta i poder prosseguir amb la seva vida normal.

També són ells, els de la tècnica i el president, els que han de demanar disculpes a la "Celles" o a Mossèn Blai perquè la gent fuma a la sala o al pati, llocs on està prohibit de fer-ho. En conclusió, us animo perquè els ajudeu en la seva àrdua tasca i perquè els faciliteu el treball, que al cap i a la fi ens beneficia a tots (AJUDEU-LOS!!!). GRÀCIES

Ramon Rovira

DE QUARTS A FALQUES

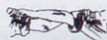
És trist haver de començar un article amb aquest títol, però és una crua realitat que vivim en el món casteller. Després de dos anys d'estar a la colla castellera, t'emociones quan veus que comences a pujar, però llavors: la decepció! Un dia -no saps per què- tornes a fer de tafaforat, perquè és així com ens diuen. No és que no ens agradi la nostra funció de falques, però era més emocionant i "menys depreciatiu" ser a dalt. A l'hora de cantar la pinya: com si no hi fóssim. Ens estem plantejant de fer vaga perquè -encara que no ho semblis- un element essencial dins la colla, i la majoria dels que "petxuguem" aquí de metre seixanta som d'aquest rang. No ens agrada

Els grallers. Que bé que toquen!

que ens entafonin "Tu, vine aquí, ara surt i vine allà" i que ens maregin com si qualsevol falca pugués anar a qualsevol forat. Les condicions en què treballem no ens agraden (tot i que reconeixem que les cresses pateixen més -encara que estan més ben reconegudes-): no podem veure el castell, no respirem massa bé, i, per postres, suem com unes desgraciades. Estem d'acord que no s'ha d'anar a una colla castellera per pujar, perquè, de fet, el mèrit és de tots i no només dels que puguen. Però, a qui no li faria il·lusió pujar?

Unes a qui ens falquen: Bea i Mireia

"QUE FAS D'ANXANETA?"

Aquest article és per reivindicar la poca coneixença que es té del món casteller. És veritat que últimament la gent s'interessa cada vegada més pels castells, però, què respon quan dius a la gent que ets castellera i et pregunten: "Que fas d'anxaneta?" i tu peses uns setanta quilos i fas un metre vuitanta! Sembla que tothom que està en colles castelleres hagi de ser anxaneta. Després ve quan li has de "fotre" el rotllo que hi ha quarts, terços, segons... i uns baixos que no es veuen -perquè

estan sota la pinya -però que hi són.

Quan la persona en qüestió ha començat a entendre què volen dir tots aquests mots nous pel seu vocabulari, et veus -com un idiota- contant els pisos que tenen els castells. I és que, en realitat, qui en sap de castells...? Cap voluntari? Nosaltres responem: la tècnica -faltaria més!, el cap de colla -per suposat- pocs més.

I és que Hume diu que l'experiència és la mare de la ciència, i els castells són una ciència. Canviant de tema i en pla mofeta, ens agradaria parlar dels integrants de qualsevol colla: els fanàtics que porten la carpeta folrada dels millors castells -de la seva colla i dels bons-; els que sembla que els interessin els castells, que participen activament a totes les activitats que la colla organitza i són els que sempre pringuen; els que van allà per -a més de fer pinya- petar la xerrada i observar les noves adquisicions; i, finalment, els que van i vénen entre cigarret i cigarret però que són necessaris per a la colla. Ah! Ens deixàvem els esporàdics, que venen a complir -com a la mili-, o a buscar la mossa o mosso, o quelcom menys interessant.

Bea i Mireia

